

خوان جدید کنکور

ان و حواشی ترمیم معدل

دانش‌آموزان باشد. از سال‌های کنکوری بودن خیلی از اعضای تحریریه نوجوانه زیاد نمی‌گذرد. هنوز آشفتگی و استرس آن روزها را به‌خاطر داریم. احساس این‌که کسی صدای ما را نمی‌شنید.

نوجوان امروز راه درست کنشگری و نقد را یاد گرفته و سعی می‌کند آن را اجرایی کند. کاش بیشتر دیده شود و مطالباتش، کنکور امسال را برایش آسان‌تر کند. پس پرونده این شماره شرح احوالاتی است که این روزها بر دانش‌آموزان می‌گذرد. مثل همیشه ما می‌خواهیم کمک کنیم حرف نوجوان‌ها بیشتر شنیده شود.

پس کمتر خودمان نوشتیم و بیشتر گزارش دادیم. هرچند که انگار گوش شنوا دیده نمی‌شود.

اعتراض دانش‌آموزان نه به زمان اعلام آن بلکه به اصل آن مصوبه است.

سه‌شنبه ۲۷ آذرماه جمعی از داوطلبان کنکور در اعتراض به فرصت‌های محدود ترمیم معدل، مقابل ساختمان دبیرخانه شورای عالی انقلاب فرهنگی تجمع کردند. اما آیا این مطالبه‌گری‌ها کاری از پیش می‌برد؟ مسأله این است که وقتی تأثیر معدل در کنکور در هر حال قطعی است، باید هر سال متناظر با کنکور فرصت ترمیم معدل نیز باشد. آن هم در حالتی از سیستم احتساب نمره کنکور که نمره ۲۰ درس دینی سال ۱۴۰۲ و نمره بیست درس دینی سال ۱۴۰۳ بیش از هزار واحد اختلاف تراز دارد. خبر آنلایین

در گفت‌وگو با دو نفر از نفرات برتر کنکور سال گذشته از آنها شنیده: «این روش واقعا در حق بچه پانزده ساله‌ای که باید امتحان نهایی دوره دهم یا دهم و دوازدهم را بدهد اجحاف است.» یا مثلا «خانواده‌ها و مردم از این مصوبه ناعادلانه نگران هستند و نباید نسبت به خشم و نگرانی مردم بی‌تفاوت باشیم.» اما با این وجود عده‌ای از افراد هنوز قانع نیستند و به سنجش و آموزش و پرورش حق می‌دهند. استدلال این دسته از جامعه این است که باید واقع‌گرا بود. می‌گویند وقتی کشور ما امکان و توان برگزاری امتحانات نهایی با این حجم از جمعیت را ندارد، این اعتراض‌ها کاری بیهوده است. در واقع می‌خواهند بگویند که برگزار نشدن امتحان نهایی برای عده‌ای که قبلا هم شانس شرکت در امتحانات را داشتند بهتر است از این که امتحانات برای انبوهی از جمعیت دانش‌آموزان برگزار شود ولی در روند برگزاری آن بارها و بارها اختلال پیش بیاید.

افت میانگین نمرات تحصیلی دانش‌آموزان

سال گذشته بود که در نوجوانه درمورد افت نمرات درسی دانش‌آموزان پرونده نوشتیم. ۲۶ بهمن ۱۴۰۲ رفته بودیم سراغ این معضل تا تلنگری به کسانی که باید زده باشیم.

با کارشناسی درمورد علل افت نمرات مصاحبه کردیم. از رئیس سابق آموزش و پرورش منطقه ۳ پرسیدیم که انگشت اتهام به سمت کیست؟ مقصران زیادی به ما نشان داده شد اما هنوز آتش همان آتش است و کاسه همان کاسه. اوضاع امسال بدتر از پیش شده. میانگین نمرات امتحانات نهایی سال ۱۴۰۳ در رشته‌های علوم تجربی، علوم ریاضی و علوم انسانی به ترتیب ۱۲، ۱۱/۸۲ و ۹/۱۳ بوده است که در مقایسه با میانگین امتحانات نهایی سال ۱۳۹۸ تغییرات و اثر کاهشی دارد. نمرات سال ۹۸ به ترتیب رشته‌های ذکر شده ۱۳/۷۷، ۱۳/۲۸ و ۱۰/۷۶ بوده است.

چند وقت پیش خبر جدیدی خواندیم و باعث شد دوباره به سمت این موضوع برویم. نمرات دانش‌آموزان هنوز روز به روز کاهش پیدا می‌کند. تا حالا از این بی‌توجهی به این موضوع متعجب بودیم ولی حالا رئیس مرکز ارزشیابی وزارت آموزش و پرورش حرف‌های جالب یا شاید هم عجیبی زده است.

ایشان گفته که میانگین معدل ۱۰/۹۸ نشان‌دهنده بحران نیست! همین جمله برای تعجب کافی است. ایشان اعلام کرده: «زمانی که اعلام می‌شود میانگین نمرات دانش‌آموزان به فرض مثال ۱۰ است، به معنای آن است که ۵۰ درصد اهداف کتاب‌های درسی محقق شده است.

این میانگین نشان‌دهنده وضعیت بحرانی نیست؛ چون سقف انتظار ما نمره ۲۰ است، می‌توان گفت اهداف به طور کامل محقق نشده است.» و ادامه داده: «در حال حاضر میانگین معدل پایه دوازدهم

۱۰/۸۹ است که به عنوان هنجار عملکرد تحصیلی دانش‌آموزان این پایه در سطح کشور شناخته می‌شود. اگر در جایی این میانگین پایین‌تر باشد، باید گفت که کیفیت آموزشی در آن منطقه جای تأمل جدی و نیاز به بررسی و اتخاذ اقدامات اصلاحی است.» این حرف‌ها در حالی زده شده که نکته‌هایی در نظر گرفته نشده.

مهم‌ترین آنها روند نزولی نمرات است. فارغ از مطلوب بودن یا نبودن میانگین نمرات دانش‌آموزان، آمارها نشان می‌دهد دانش‌آموزان کشور با افت نمره مواجه هستند. این گزاره خود به تنهایی جای نگرانی دارد. باید عوامل آن شناخته شود و در جهت رفع‌شان تلاش شود. نباید ساده از کنار افت نمرات گذشت.

میانگین نمرات در حالت مطلوب باید سیری صعودی داشته باشد و همین نزولی شدن نمودارها خطرناک است. آن هم وقتی داریم از میانگین نمرات ۱۰ و ۱۱ صحبت می‌کنیم. آقای حسین طالب‌زاده، کارشناس آموزش و پرورش در مصاحبه با نوجوانه به عنوان یکی از راه‌حل‌های این معضل گفته بود: «باید تغییر هویت و تغییر نسل و تغییر سبک‌های یادگیری را بپذیریم، به رسمیت بشناسیم، نظام تربیت معلم، نظام برنامه‌ریزی درسی و روش‌های تدریس و سبک‌های مدیریتی مدرسه را متناسب با این تغییرات هویتی نسلی و یادگیری تنظیم کنیم و این به معنای عقب‌نشینی نیست بلکه به معنای واقع‌نگری است.»

تا کی نباید واقعیت‌ها را دید و تغییرات نسلی را پذیرفت؟ آیا با انکار کردن، چیزی درست خواهد شد؟ چیزی که جالب است، میزان افت نمرات در امتحانات نهایی خرداد سال تحصیلی پیش در مدارس مختلف است. بالاترین نمرات دانش‌آموزان مربوط به مدارس سمپاد بود و در هر نوع مدرسه دیگری با افت نمرات امتحانات نهایی مواجه بودیم.

مدارس غیردولتی هم بیشترین میزان افت را داشته‌اند. علی‌امرابی، عضو کمیسیون آموزش دیده‌بان شفافیت و عدالت در این باره این‌طور گفته: «امروز برخی از مدارس دولتی از کیفیت لازم برخوردار نیستند و از طرفی کتاب‌های درسی مالاغز شده است و برعکس شاهد چاق شدن کتاب‌های کمک آموزشی هستیم، ضمن این‌که کمبود معلم هم داریم، همه این عوامل سبب ضعف تحصیلی دانش‌آموز در مدارس دولتی و تمایل والدین به سمت مدارس غیرانتفاعی می‌شود غافل از این‌که، این مدارس نیز در بسیاری از موارد از لحاظ کیفیت آموزش، دست کمی از مدارس دولتی ندارند!» بر اساس آمار رسمی که تسنیم داده، میانگین معدل دانش‌آموزان مدارس غیردولتی ۱۰/۳۷ بوده است؛ صرفاً ۱/۴۱ نمره بالاتر از میانگین معدل مدارس دولتی عادی که ۸/۹۶ است. میانگین معدل مدارس سمپاد ۱۶/۱۴، نمونه دولتی ۱۴/۱۷ و شاهد ۱۱/۰۹ ثبت شده است.

نسبت افت نمرات در انواع مختلف مدارس نشان می‌دهد چالش دانش‌آموزان با امتحانات عمیق‌تر از این ماجرا هست و نیاز به شناخت ریشه‌های فرهنگی و اجتماعی دارد. چرا که اگر بحث فقط مربوط به امکانات تحصیلی و یا درس خواندن بود، نسبت نمرات و مدارس جور دیگری تعریف شده بود.